

ocłagał się z dalszą odpowiedzią, a potem śmiało i bez ogródek za-
dytał:

— Dlaczego ty, towarzyszu Zadorin, pytasz o to? Wiesz prze-
cież, że chrześcijańskie święta są
zniesione już dawno w Rosji so-
wieckiej!

— Pięknie to powiedziałeś, Le-
biediew. Ale mówią o tobie, że
jesteś jednym z tych głupców,
którzy nie wyzbyli się jeszcze
chrześcijańskiego obłędu. Pamię-
taj — zapiszę cię na listę zwolnio-
nych na ten dzień od pracy, jak
jest u nas w zwyczaju, ale
uprzedzam, że wytrącą ci za to
dzienny zarobek.

Wiedź o zwolnieniu się od pra-
cy Lebiediewa na jutro szybko
się rozniosła po barakach. Za je-
go przykładem poszli i inni, pro-
sząc Zadorina o urlop na jeden
dzień.

— Djabli nadali z wami, wrze-
szczał Zadorin, lecz choć niechę-
tnie wpisał ich na listę zwolnio-
nych od pracy.

Lecz kiedy zaczęli zgłaszać się
doń coraz to nowi interesanci z
tą samą prośbą, dozorca wpadł w
gniew i szybko pobiegł do kanty-
ny zalać robaka prostą oczysz-
czoną.

Lebiediew był powszechnie lu-
biany przez towarzyszy niedoli.
Jedną sobie ich serca swą uprzej-
mością i uczynnością koleżeńską.

Wprawdzie śmiali się z niego
nieraz i podkpiwali z jego wiary,
zwłaszcza, gdy jej bronił otwar-
cie, ale wesołość i pogodę ducha
cenili w nim wielce. szanowali go
pokryjomu.

Na koncepty kolegów pobaż-
liwie i z wyrozumiałością odpo-
wiedział Lebiediew. To też teraz
na uwagi ich, że swoim przykła-
dem rozżłościł niepotrzebnie Za-
dorina, odrzekł spokojnie ale sta-
nowczo:

— Czego chce odemnie Zado-
rin? Przecie wysokość zapłaty i
tak mi obetną. Wiecie — przy-
jaciele, że pracy nie obawiam się
wcale. Ale Wielkanoc jest dla
mnie dzień tak święty i wielki,
że go żadną pracą nie znieważę,
nie pogwałcę. Tak jest i tak być
powinno!

Przy tych słowach z wielką
wprawą zaczął strugać kozikiem
pischczalkę wierzbową. Towarzy-
sze jego zasiedli do ciężkiego, or-
dynarnego stołu. Miano jeść ko-
lacje. Właśnie wnoszono michy,
ze stęchlą kaszą, w której pły-
wały nieświeże również dzwon-
ka śledzi, czy jakiejś ryby nie-
zdecydowanego koloru. Ryżu
ukrainiec Doroszeńko ujął bała-
bajkę w swe spracowane dłonie,
zaczął trącać jej struny, jakby
odniechcenia, a odwracając gło-
wę w stronę Lebiediewa i dum-
nie wstrząsając swym ogromnym
czubem w takt pieśni, — wyce-
dził z drzwini:

— Wielkanoc—co Wielkanoc?
Taki sam dzień jak inne. Może-
byś nam wyjaśnił, Lebiediew, dla
czego Wielkanoc ma być dla cie-
bie czemś osobliwym, szczegól-
nem?

Oczy obecnych skierowały się
z zaciekawieniem w stronę Le-
biediewa.

Doroszeńko bowiem uchodził
powszechnie za rzecznika bez-
bożnictwa, natomiast Lebiediew,
zaczepiony o swe wierzenia, ni-
gdy nie pozostawał dłużnym. Za-
wsze gotów był bronić swej wia-
ry.

Na tem tle dochodziło nieraz
miedzy nimi do sporów i sprze-
czek wesołych, ale i pouczają-
cych. Tym razem Lebiediew nie
dał długo czekać na siebie. Pelen
powagi odłożył na bok pischczal-
kę, kozik i tak odpalił Doro-
szeńce,